

VSI ZA
ENEGA

EDEN
ZA VSE!

Večjezične zgodbe

VSI ZA ENEGA EDEN ZA VSE!

Večjezične zgodbe

Koper, 2024

Vsi za enega – eden za vse! Večjezične zgodbe

Povzetki zgodb v slovenskem jeziku: Ana Jurkovič

Slika na naslovnici in hrbtni strani: dijak STŠ Koper Matic Štemberger

Mentorica povzetkov v tujih jezikih: Ana Jurkovič

Prevodi povzetkov (maj 2019 in marec 2023): Artem Bashko, Borys Kalashnikov, Fjolla

Sullejmani, Jelena Đurić, Merhan Zendeloski, Migena Berishaj, Novak Milošević,

Sanel Bašić, Seada Emini (dijaki STŠ Koper)

Lektoriranje: MultiLingual pro d. o. o.

Jeziki besedil: slovenščina, bosansčina, makedonščina, albanščina, ukrainščina, ruščina,

hrvaščina in srbsčina

Avtorji slikovnega gradiva: Jelka Reichman (*Lepa Vida*), Marjan Manček (*Peter Klepec*),
dijakinja STŠ Koper Aleksandra Chiara Saksida (*Peter Klepec pred cesarjem*, *Peter Klepec premaga Turke, Rošlin in Verjanko*), Mediaspeed – vir fotografij: Festival Ljubljana
(fotografije iz muzikala *Cvetje v jeseni*)

Slikovno gradivo je bilo uporabljeno z vednostjo avtorjev in njihovim dovoljenjem.

Založnika: Znanstveno-raziskovalno središče Koper, Annales ZRS; Srednja tehniška šola Koper

Za založnika: Rado Pišot; Iztok Drožina

Dopolnjena spletna izdaja,

dostopno na <https://www.zrs-kp.si/spletna-knjigarna/>

Koper, 2024

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 206426371

ISBN 978-961-7195-55-2 (PDF, Znanstveno-raziskovalno središče Koper, Annales ZRS)

ISBN 978-961-96184-4-8 (PDF, Srednja tehniška šola Koper)

Draga bralka, dragi bralec,

knjižica, ki je pred tabo, združuje nekaj zgodb, s katerimi se v času odraščanja srečujejo otroci in mladostniki v slovenskih šolah. Zgodbe in pripovedke so del človeških skupnosti že od nekdaj. Z njimi ljudje osmišljamo svoj svet in opisujemo, kako ga razumemo. Mnoge izražajo univerzalne modrosti in brezčasne resnice, obenem pa vsaka to počne na poseben in svojevrsten način.

Številne zgodbe so se prenašale z ustnim izročilom in se sproti preoblikovale in dopolnjevale, tudi z elementi iz bližnjih in nekoliko bolj oddaljenih krajev. V zgodbah se prepletajo elementi, ki prehajajo meje kultur, obenem pa nam pripovedujejo o vrednotah in življenju nekega okolja ter časa. Branje in pripovedovanje zgodb, pripovedk ter pravljic je tako lahko zanimiv način spoznavanja jezika in značilnosti neke skupnosti.

Knjižica prinaša pet zgodb, ki so najprej zapisane v slovenščini, sledijo pa še prevodi v sedem drugih jezikov, tj. jezikov najpogosteje priseljenih dijakov ob času nastanka knjižice. Ob prebiranju knjižice lahko torej preberete zgodbo v svojem jeziku, nato pa jo lahko primerjaš še z zapisom v slovenščini oziroma drugih jezikih tvojih sošolcev in sošolk. Večjezična knjižica poskuša na zabaven in zanimiv način, tj. skozi zgodbe, omogočiti spoznavanje druge skupnosti ter drugega jezika, obenem pa spodbuja tudi ohranjanje in razvijanje lastnega maternega jezika.

Maja Zadel,
raziskovalka Inštituta za družboslovne študije
Znanstveno-raziskovalno središče Koper

Knjižici na pot

Pretekla so štiri leta od prvega natisa večjezične knjižice Vsi za enega – eden za vse! in zdaj s ponosom predstavljamo izpopolnjeno izdajo.

Prvotno verzijo s prevodi v bosansčino, makedonščino in albanščino smo nadgradili še s prevodi v ukrajinščino, ruščino, hrvaščino in srbsčino.

Tudi tokrat so glavno vlogo prevzeli dijaki priseljenci na naši šoli, ki so priskrbeli prevode. Na naslednjih straneh se tako skrivajo pripovedi o Lepi Vidi, Petru Klepcu, Rošlinu in Verjanku in Sosedovem sinu, ne manjka pa niti slovenska klasika Cvetje v jeseni.

Na tem mestu bi se za vso prijaznost radi zahvalili Jelki Reichman, Marjanu Mančku in osebju Festivala Ljubljana, ki so nam dovolili, da v publikaciji uporabimo njihovo slikovno gradivo.

Navsezadnje pa bi svojo hvaležnosti radi izrazili tudi našemu ravnatelju Iztoku Drožini, ki je tudi tokrat podprl našo zamisel, in seveda ZRS Koper, ki je financiral ponatis knjižice.

Upamo, da bo ta knjižica spodbudila še koga, ki se bo lotil česa podobnega, in bo čez čas gradiva za dijake, ki prihajajo v slovenske šole, na pretek.

P. S. To gradivo ni namenjeno temu, da se zapraši na neznanih policah v kakšnem kotu knjižnice, zato ga delite z dijaki na srednjih in z učenci na osnovnih šolah. Naj služi temu, za kar je nastalo!

Ana Jurkovič,
profesorica na Srednji tehniški šoli Koper

LEPA VIDA

Lepa Vida je bila lepa ženska. Imela je starega moža in bolnega otroka, zato je bila žalostna. Nekega dne je k njej prišel črn zamorec in ji rekел, naj gre z njim v Španijo. Tam bo dojila mladega princa in bo imela lepše življenje. Lepa Vida je šla z njim, a kmalu ji je bilo žal. Pogovarjala se je s soncem in luno in izvedela, da je njen sin umrl, mož pa je žalosten in jo išče po morju.

Lepa Vida je jokala in k njej je prišla kraljica. Spraševala jo je, zakaj je žalostna. Lepa Vida se je zlagala, da ji je v morje padla zlata kupica, ko je pomivala posodo. Kraljica pa jo je potolažila, da bo kupila novo kupico. Lepa Vida je bila celo življenje nesrečna.

Lijepa Vida je bila lijepa žena. Imala je starog muža i bolesno dijete, zbog toga je bila žalosna. Jednog dana pristupio joj je tamnoputi rob i predložio da ide s njim u Španiju. Tamo će njegovati mladog princa i živjeti boljim životom. Lijepa Vida je otišla sa njim, ali je ubrzo požalila. Razgovarajući sa Suncem i Mjesecom saznaje da joj je sin umro, a muž tužan i da je traži na moru.

Lijepa Vida je plakala i prišla joj je kraljica. Pitala ju je zašto je tužna. Lijepa Vida je slagala da joj je svežanj zlata pao u more dok je prala suđe. Kraljica ju je utješila govoreći joj da će kupiti novi svežanj. Lijepa Vida je cijeli život bila nesretna.

Убавата Вида била убава жена. Имала стар маж и болно дете, затоа била тажна. Еден ден кај неа дошол еден црнец и ѝ рекол, да оди со него во Шпанија. Таму би го доела младиот принц и би имала поубав живот. Убавата Вида отишла со него, но наскоро ѝ било жал. Разговарала со сонцето и месечината и дознала дека нејзиниот син починал, а нејзиниот сопруг бил тажен и ја барал низ морето.

Vida e bukur ishte një grua e bukur. Ajo kishte një burrë të moshuar dhe një fëmijë të sëmurë, prandaj ishte e trish-tuar. Një ditë, një puntor zezak erdhi tek ajo dhe i tha asaj të shkonte me të në Spanjë. Atje ajo do të kujdesej për prinçin e ri dhe do të ketë një jetë më të mirë. Vida e bukur shkoi me të, por shumë shpejt u pendua. Ajo bisedoi me diellin dhe hënën dhe mësoi se i kishte vdekur djali dhe burri i saj ishte i pikël-luar dhe e kërkonte nëpër det.

Убавата Вида плачела и кај неа дошла кралицата. Ја прашувала, зошто е тажна. Убавата Вида излажала, дека златна чаша ѝ паднала во морето, кога миела садови. Кралицата пак ја тешела, дека ќе ѝ купи нова чаша. Убавата Вида цел живот била несреќна.

Vida e bukur po qante dhe mbretëresha erdhi tek ajo. Ajo e pyeti pse ishte e trishtuar. Bukuroshja Vida e gënjeu sikur një filxhan floriri i ra në det teksa lante enët. Sidoqoftë, mbretëresha e ngushël-loi duke i thënë se do të blinte një filxhan floriri të ri. Vida e bukur ishte e pakënaqur gjatë gjithë jetës.

Красуня Віда була дуже гарною жінкою. Вона мала старого чоловіка і хвору дитину, тому вона була сумною. Одного разу до неї прийшов темношкірий іноземець і запропонував їй поїхати з ним до Іспанії. Там вона вигодує молодого принца і заживе кращим життям. Красуня Віда поїхала з ним, але незабаром вона про це пошкодувала. Віда розмовляла з сонцем та місяцем і дізналася, що її син помер, а чоловік сумує та шукає її в морі.

Красуня Віда плакала і до неї підійшла королева. Вона запитала її, чому вона сумна. Красуня Віда збрехала, що у неї впала золота чаша в море, коли вона мила посуд. Королева втішала її, кажучи, що вона купить нову. Красуня Віда все життя була нещасною.

Лепа Віда була красивою жінкою. У неї був старий мужчина и больной ребенок, из-за чего она была печальна. Однажды к ней подошел чернокожий иностранец и предложил ей отправиться с ним в Испанию. Там бы она няняла маленького принца и ее жизнь была бы лучше. Лепа Віда согласилась и покинула дом, но вскоре начала жалеть об этом. Она разговаривала с солнцем и луной и от них узнала, что ее сын умер, а муж в печали ходит по морю и ищет ее.

Лепа Віда расплакалась и к ней подошла королева. Королева ее спросила, почему Лепа Віда такая грустная, но та солгала и сказала, что уронила в море золотой кубок, когда мыла посуду. Королева стала ее утешать и сказала, что купит ей новый кубок. Лепа Віда до конца жизни оставалась несчастной.

Lijepa Vida bila je lijepa žena. Imala je starog muža i bolesno dijete, pa je bila tužna. Jednog dana pristupio joj je tamnoputi rob i predložio da ode s njim u Španjolsku. Ondje će njegovati mladog princa i živjeti boljim životom. Lijepa Vida odlazi s njim, no ubrzo je požalila. Razgovarala je sa Suncem i Mjesecom i saznala da joj je sin umro, a muž ju je tužan tražio na moru.

Lijepa Vida je plakala, kad joj je pristupila kraljica. Pitala ju je zašto je tužna. Lijepa Vida slagala je da joj je svežanj zlata pao u more dok je prala suđe. Kraljica ju tješi govoreći da će kupiti novi svežanj. Lijepa Vida cijeli je život bila nesretna.

Lepa Vida je bila veoma lepa žena. Imala je starog muža i bolesno dete, zbog toga je bila tužna. Jednog dana joj je prišao tamnoputi rob i predložio da ide sa njim u Španiju. Tamo će čuvati mladog princa i živeti lepši život. Lepa Vida je otisla sa njim, ali ubrzo joj je bilo žao. Razgovaravši sa Suncem i Mesecom saznaće da joj je sin umro, a suprug je tužan traži na moru.

Lepa Vida je plakala i kraljica je došla k njoj. Pitala ju je zašto je tužna. Lepa Vida joj je slagala da joj je u more pala zlatna čašica dok ju je prala. Kraljica je uteši da ne brine jer će kupiti novu. Lepa Vida je bila nesretna do kraja svog života.

PETER KLEPEC

Peter Klepec je bil majhen pastir, ki je pasel ovce. Njegovi vrstniki so mu pogosto nagajali. Nekega dne je prosil Boga, da mu da moč. Ker je bil Peter Klepec dober človek, mu je Bog željo izpolnil. Rekel mu je, da izpuli grm, brezo in nato hojo. Peter Klepec je to naredil in izvedel, da je res močan.

Nekega dne so v cesarstvo prišli Turki. Ubili so vse, ki so jim prišli blizu. Cesar se je dogovoril, da bo končal vojno, tako da se bosta borila najboljši turški in najboljši cesarski vojak. Peter Klepec je prišel pred cesarja, da se bo boril, a ker je bil na videz majhen in šibek, so se mu vojaki smeiali.

Rekli so mu, da če je res dovolj močan, naj v roki zdrobi podkev. Peter Klepec pa je naročil, naj mu prinesejo 7 novih podkev in jih je v eni roki zdrobil. Prišel je dan boja in Peter Klepec je Turku iztrgal roko, nato pa izpulil drevo in pregnal vse Turke iz slovenske zemlje.

Petar Klepec je bio maleni pastir koji je čuvao ovce. Vršnjaci su ga često zadirkivali. Jednog dana je zamolio Boga da mu dâ snagu. Pošto je Petar Klepec bio dobar čovjek, Bog mu je ispunio želju. Rekao mu je da iščupa grm, brezu, a zatim i jelku.

Peter Klepec je to uradio i otkrio da je zaista jak.

Jednog dana Turci su došli u carstvo. Ubijali su svakoga ko bi im se približio. Car je pristao da okonča rat tako što će se boriti najbolji turski i najbolji carski vojnik. Petar Klepec je stupio pred cara da bi se borio, ali pošto je izgledao mali i nejak, vojnici su mu se smijali.

Rekli su mu da mora, ako je zaista toliko jak, zgnječiti potkovicu u ruci. Petar Klepec je naredio da mu donesu 7 novih potkovica i zdrobio ih u jednoj ruci. Došao je dan bitke i Petar Klepec je Turčinu otkinuo ruku, a zatim iščupao drvo i potjerao sve Turke sa slovenačke zemlje.

Петер Клепец бил мал овчар, кој пасел овци. Неговите врсници често го мачеле. Еден ден го замолил Бог, да му даде сила. Бидејќи Петер Клепец бил добар човек, Бог му ја исполнил желбата. Му рекол да искорне грмушка, бреза и смрека. Петер Клепец го направил тоа и дознал дека е навистина силен.

Еден ден во царството дошле Турци. Ги убиле сите што им се доближиле. Царот се согласил, да ја прекине војната, ако се борат најдобриот турски и најдобриот царски војник. Петер Клепец дошол пред царот за да се бори, но бидејќи бил мал и слаб, војниците му се смееле.

Му рекле, ако навистина е доволно силен, нека ја здроби потковицата во рака. Петер Клепец па наредил да му донесат седум нови потковици и ги здробил во една рака. На денот на битката, Петер Клепец му ја откинал раката на Турчинот, потоа го искорнал дрвото и ги избркал сите Турци од словенечката земја.

Peter Klepec ishte një bari i vogël që ruante delet. Moshatarët e tij shpesh e ngacmonin. Një ditë ai i kërroi Zotit t'i jepte forcë. Meqenëse Peter Klepec ishte një njeri i mirë, Zoti ia plotësoi dëshirën. Ai i tha të nxirrte një shkurre, një thupër dhe më pas të ekte. Peter Klepec e bëri atë dhe zbuloi se ai ishte vërtet i fortë. Një ditë në perandori erdhën turqit.

Ata vranë të gjithë ata që u afroheshin. Perandori pranoi t'i jepte fund luftës duke luftuar ushtarët më të mirë turq dhe perandorakët më të mirë. Peter Klepec doli para perandorit për të luftuar, por ngaqë dukej i vogël dhe i dobët, ushtarët qeshën me të. Ata i thanë se nëse ishte me të vërtetë mjaftueshmë i fortë, duhet të shtypte një patkua në dorë.

Peter Klepec urdhëroi t'i sillnin 7 patkua të rinj dhe i shtypi në njëren dorë. Erdhi dita e betejës dhe Peter Klepec i shqeu krahun Turkit, më pas shkulit një pemë dhe i përzuri të gjithë turqit nga toka sllovene.

Петро Клепець був маленьким пастухом, який пас овець. Однолітки часто кепкували з нього. Одного разу він попросив Бога дати йому сили. Оскільки Петро Клепець був доброю людиною, Бог виконав його бажання. Він сказав йому вирвати кущ, берізку і ялицю. Петро Клепець зробив це і переконався, що він справді сильний.

Одного разу в імперію прийшли турки. Вони вбивали всіх, хто наближався до них. Імператор погодився закінчити війну за умовою, якщо будуть битися найкращій турецький солдат з найкращим солдатом імператора. Петро Клепець прийшов до імператора, щоб битися, але оскільки він виглядав маленьким і слабким, солдати сміялися з нього. Вони сказали йому, що якщо він дійсно сильний, він повинен розчавити підкову в своїй руці. Петро Клепець наказав принести йому 7 нових підків і розчавив їх в одній руці. Настав день битви і Петро Клепець відірвав турку руку, потім вирвав з коренем дерево і вигнав усіх турків із словенської землі.

Петер Клепець был маленьким пастухом, который пас овец. Сверстники часто дразнили его. Однажды он попросил Бога, чтобы тот дал ему силу. Так как Петер Клепець был хорошим человеком, Бог выполнил его желание. Бог наказал ему вырвать куст, березу, а затем ель и когда Петер Клепець это сделал, то понял, что стал гораздо сильнее.

Однажды в королевство пришли турки. Они убивали всех, кто вставал у них на пути. Король договорился с ними о том, что войну они решат поединком самого лучшего турецкого воина и лучшего королевского воина. Петер Клепец пришел к королю с желанием участвовать в поединке, но из-за его маленького роста и худого телосложения королевские воины стали над ним смеяться. Воины ему сказали, что если он и вправду настолько силен, то пусть раздавит в руке подкову. Петр Клепец приказал принести ему 7 новых подков и раздавил их одной рукой. Наступил день схватки и Петер Клепец вырвал руку турку, выдернул дерево и прогнал всех турков со словенской земли.

Petar Klepec bio je mali pastir koji je čuvao ovce. Vršnjaci su ga često zadirkivali. Jednog je dana zamolio Boga da mu da snage. Budući da je Petar Klepec bio dobar čovjek, Bog mu je ispunio želju. Rekao mu je neka iščupa grm, brezu, a zatim i jelku. Peter Klepec je to učinio i otkrio da je

zbilja jak.

Jednog dana dođoše Turci u carstvo. Ubijali su sve koji bi im stali na put. Car je pristao okončati rat završi tako što će se boriti najbolji turski i najbolji carski vojnik. Petar Klepec stupa pred cara kako bi se borio, ali izgledao malen i nejak pa su mu se vojnici smijali.

Rekli su mu da, ako je stvarno dovoljno jak, treba zgnječiti potkovicu u ruci. Petar Klepec naredio je da mu donesu 7 novih potkovica i smrvio ih u jednoj ruci. Dođe dan bitke i Petar Klepec otkide Turčinu ruku, zatim iščupa jedno drvo i protjera sve Turke sa zemlje slovenske.

Peter Klepec je bio mali pastir koji je pasao ovce. Njegovi vršnjaci su mu često dosađivali. Jednog dana, zamolio je Boga da mu da snagu. Pošto je Peter Klepec bio dobar čovek, Bog je ispunio njegovu želju. Rekao mu je da iščupa grm, brezu i zatim jelku. Peter Klepec je to učinio i otkrio da je

zaista jak.

Jednog dana Turci su došli u carstvo. Ubili su sve koji su im se približili. Car se složio da okonča rat tako da se bore najbolji turski vojnik i najbolji vojnik carstva. Peter Klepec je došao pred cara i rekao da će se on boriti, ali pošto je bio mali i nejak, vojnici su mu se smejali. Rekli su

mu da, ako je zaista dovoljno jak, mora da zdrobi potkovicu rukom. Peter Klepec im je naredio da donesu 7 novih potkovica i zgnječio ih je sve u jednoj ruci. Došao je dan borbe i Peter Klepec je Turčinu istrgao ruku, zatim iščupao drvo i tako proterao sve Turke sa slovenačke zemlje.

ROŠLIN IN VERJANKO

Rošlin je Verjanku ubil očeta in brata, zato ga Verjanko ni imel rad. Verjanko je mamo prosil, da se poroči s komerkoli, samo z Rošlinom ne, a ga mama ni poslušala in se je poročila z Rošlinom. Ker ni želeta, da bi Verjanko dobil del premoženja po svojem očetu, je Rošlinu naročila, naj ubije njenega sina, ampak Verjanko je ta pogovor med mamo in Rošlinom slišal. Naslednji dan se je Verjankova mama delala, da je bolna, in je sina prosila, naj ji gre po vodo na črno goro, da bo ozdravela. Verjanko je vzel sabljico in odšel na goro. Tam je ubil Rošlina in njegovo krije prinesel pit svoji mami.

Rošlin je ubio Verjankovog oca i brata, zato ga Verjanko nije volio. Verjanko je tražio od majke da se uda za bilo koga, samo ne za Rošlina, ali majka ga nije poslušala i udala se za Rošlina. Budući da nije željela da Verjanko dobije dio očeve imovine, naredila je Rošlinu da ubije njenog sina. Verjanko je čuo taj razgovor svoje majke i Rošlina. Sutradan se Verjankova majka pretvarala da je bolesna i zamolila sina da ode na Crnu planinu i da joj pronađe vodu, s pomoću koje će ozdraviti. Verjanko je uzeo sablju i otišao u planinu. Tamo je ubio Rošlina i donio majci njegovu krv da popije.

Рошлин го убил таткото и братот на Верјанко, затоа Верјанко не го сакал. Верјанко ја молел мајка му да се омажи за било кој, само не за Рошлин, но мајка му не го послушала и се омажила со Рошлин. Бидејќи не сакала Верјанко да добие дел од имотот од неговиот татко, му наредила на Рошлин да ѝ го убие синот, но Верјанко го слушнал овој разговор помеѓу мајка му и Рошлин. Следниот ден мајка му на Верјанко се преправала дека е болна и го замолила синот да оди на црна планина по вода, за да оздрави. Верјанко ја земал сабјата и отишол на планината. Таму го убил Рошлин, а неговата крв ѝ ја донел на мајка си да ја пие.

Rošlin vau babanë dhe vällanë e Verjankos, kështu që Verjanko nuk e donte atë. Verjanko i kërkoi nënës së tij të martohej me këdo, por jo me Rošlin, por nëna e tij nuk e dëgjoi dhe u martua me Rošlin. Për shkak se nuk donte që Verjanko të merrte një pjesë të pasurisë së babait të saj, ajo urdhëroi Rošlin të vriste djalin e saj, por Verjanko dëgjoi këtë bisedë mes nënës së tij dhe Rošlinit. Të nesërmen nëna e Verjankos u shtir si e sëmurë dhe i kërkoi të birit të shkonte në malin e zi për të marrë ujë që ajo të shërohej. Verjanko mori shpatën dhe shkoi në mal. Atje ai vau Rošlinin dhe ia solli gjakun e tij për t'a pirë nënës së tij.

Рошлін убив Вер'янку його батька і брата, тому Вер'янко його не любив. Вер'янко просив свою маму вийти заміж за будь-кого, але тільки не за Рошліна, але мати не послухала його і вийшла заміж за Рошліна. Оскільки вона не хотіла, щоб Вер'янко отримав частину майна свого батька, вона наказала Рошліну вбити свого сина. Цю розмову між матір'ю та Рошліном чув Вер'янко. Наступного дня Вер'янкова мати прикинулася хворою і попросила сина піти на чорну гору по воду, щоб вона одужала. Вер'янко взяв з собою маленьку шаблю і пішов на гору. Там він убив Рошліна і його кров приніс матері, щоб вона напилася.

Rošlin je ubio Verjankova oca i brata, pa ga Verjanko nije volio. Verjanko je molio majku da se uda za bilo koga, samo ne za Rošlina, no majka ga nije poslušala i udala se za Rošlina. Budući da nije željela da Verjanko dobije dio očeve imovine, naredila je Rošlinu da ubije njenog sina. Verjanko je čuo taj razgovor svoje majke i Rošlina. Sutradan Verjankova majka, pretvarajući se bolesnom, zamoli sina da ode na crno brdo po vodu kako bi ozdravila. Verjanko uze sablju i ode u planinu. Tu je ubio Rošlina i njegovu krv donio piti svojoj majci.

Рошлин убил брата и отца Верянки, из-за чего Верянко его ненавидел. Верянко просил маму, чтобы она выходила замуж за кого угодно, только не за Рошлина, но мама его не послушала и вышла замуж за Рошлина. Из-за того, что мать не хотела, чтобы Верянко получил часть отцовского наследства, она просила Рошлина убить своего сына. Но Верянко услышал этот разговор. На следующий день его мать сделала вид, что заболела и попросила сына сходить за водой на Черную гору, чтобы она выздоровела. Верянко взял с собой сабельку и отправился к горе. Там он убил Рошлина и его кровь принес матери, чтобы она ее выпила.

Rošlin je Verjanku ubio oca i brata, zato ga Verjanko nije voleo. Molio je majku da se uda za bilo koga, samo ne za Rošlina, ali ga nije poslušala i udala se baš za njega. Budući da nije htela da Verjanko dobije deo očeve imovine, naredila je Rošlinu da ubije njenog sina. Verjanko je čuo taj razgovor. Sutradan se Verjanova majka pretvarala da je bolesna i zamolila je svog sina da ode po vodu na crnu goru kako bi joj pomogla da se oporavi. Verjanko je uzeo mač i otišao na planinu. Tamo je ubio Rošlina i njegovu krv doneo majci.

SOSEDOV SIN

Smrekar je bogat kmet, ki ima hčerko Franico. Želi si, da bi se poročila z bogatim kmetom, a Franica se zaljubil v soseda Štefana. Štefan je reven, njegov oče pa je alkoholik. Ker Franica ve, da njen oče zveze s Štefanom ne bi dovolil, se srečujeta na skrivaj.

Nekega dne gre Štefan z gospodom Smrekarjem na sejem in ko ga Smrekar pohvali, Štefan prosi, da bi se poročil s Franico. Smrekar je jezen in Franici ne dovoli, da bi se še kdaj videla s Štefanom. Organizira ji celo poroko, a Franica pred poroko zbeži.

Najdejo jo šele čez nekaj dni, a je hudo bolna. Smrekar želi narediti vse, da bi bila njegova hčerka zdrava, zato gre v cerkev molit. Tam sreča Štefana in mu pove, da zdaj dovoli njegovo zvezo s Franico. Franica nato ozdravi. Poroči se s Štefanom in skupaj imata otroka. Na koncu so vsi srečni.

Smrekar je bio bogati farmer koji je imao kćer Franicu. Želio je da se ona uda za bogatog farmera, ali Franica je bila zaljubljena u susjeda Štefana. Štefan je bio siromašan, a otac mu je bio alkoholičar. Pošto je Franica znala da njen otac ne bi odobrio njenu vezu sa Štefanom, njih dvoje su se sastajali tajno.

Jednog dana Štefan odlazi na vašar s gospodinom Smrekarom i koristeći priliku kad ga je Smrekar pohvalio, Štefan zaprosi ruku njegove kćeri. Naljutivši se, Smrekar zabranjuje Franici da više ikad vidi Štefana. On joj čak organizira vjenčanje, ali Franica pobegne prije vjenčanja.

Pronalaze je tek nakon nekoliko dana, ali je teško bolesna. Smrekar želi učiniti sve da njegovoj kćerki bude bolje, pa odlazi u crkvu da se pomoli. Tamo susreće Štefana i govori mu da sada dozvoljava njihovu vezu, a Franica tada ozdravi. Udaje se za Štefana i dobivaju dijete. Na kraju su svi sretni.

Смрекар е богат земјоделец, кој ја има ќерката Франица. Тој сака таа да се омажи за богат земјоделец, а Франица се вљубила во соседот Штефан. Штефан е сиромав, а неговиот татко е алкохоличар. Бидејќи Франица знае дека нејзиниот татко не би дозволил врска со Штефан, се среќаваат тајно.

Еден ден Штефан отиде на саем со господинот Смрекар и кога Смрекар го фали, Штефан го моли да се ожени со Франица. Смрекар е лут и повеќе не ѝ дозволува да се гледа со Штефан. Дури ѝ организира свадба, но Франица бега пред свадбата. Ја наоѓаат дури неколку дена подоцна, но е тешко болна.

Смрекар сака да направи сè за неговата ќерка да биде здрава, затоа оди во црква да се моли. Таму го сретнува Штефан и му кажува, дека сега ја дозволува неговата врска со Франица. Франица потоа оздравува. Се мажи со Штефан и заедно имаат дете. На крајот сите се среќни.

Smrekar është një fermer i pasur që ka një vajzë Franica. Ai dëshiron që ajo të martohet me një fermer të pasur, por Franica bie në dashuri me fqinjin e saj Stefanin. Stefani është i varfër dhe babai i tij është një alkoolist. Duke qenë se Franica e di që babai i saj nuk do të lejonte lidhjen me Stefanin, ata takoheshin fshehurazi.

Një ditë, Stefani shkon në panair me zotin Smrekar dhe kur Smrekar e komplimenton, Stefani i kërkon të martohet me Franicën. Smrekar zemërohet dhe nuk e lejon Franicën që të takojë më Stefanin. Madje ai organizon edhe dasmën e saj, por Franica ikën para dasmës. Ata e gjejnë atë vetëm disa ditë më vonë, por ajo sëmuret rëndë.

Smrekar dëshiron të bëjë gjithçka që vajza e tij të shërohet, kështu që ai shkon në kishë për t'u lutur. Aty takohet me Stefanin dhe i thotë se tani e lejon lidhjen e tij me Franicën. Franica më pas shërohet. Ajo martohet me Stefanin dhe kanë një fëmijë së bashku. Në fund, të gjithë janë të lumtur.

Смрекар – багатий фермер, у якого є донька Франіца. Він хоче, щоб вона вийшла заміж за багатого фермера, але Франіца закохалася в сусіда Штефана. Штефан був бідним, а його батько алкоголіком. Оскільки Франіца знає, що її батько не дозволить мати стосунки зі Штефаном, вони зустрічаються таємно.

Одного разу Штефан поїхав на ярмарок з паном Смрекарем, і коли Смрекар похвалив його, Штефан попросив пана одружитися з Франіцею. Смрекар розгнівався і не дозволив Франіці більше ніколи бачитися зі Штефаном. Він навіть організував її весілля, але Франіца тікає перед весіллям.

Вони знаходять її лише через кілька днів, але вона дуже хвора. Смрекар хоче зробити все, щоб дочці стало краще, тому йде до церкви молитися. Там він зустрічає Штефана і каже йому, що тепер дозволяє його стосунки з Франіцею. Після цього Франіца одужує. Вона виходить заміж за Штефана, і в них народжується дитина. І вони всі живуть довго та щасливо.

Смрекар був богатим фермером. У него була дочка по імені Франица. Он хотел, чтобы дочь вышла замуж за богатого фермера, но она влюбилась в соседа Штефана. Штефан был беден, а его отец был алкоголиком. Франица знала, что ее отец будет против того, чтобы она была вместе со Штефаном, поэтому они встречаются тайно.

Однажды Штефан отправился вместе с господином Смрекарем на ярмарку и, после того как Смрекар его похвалил, Штефан попросил разрешения жениться на Франице. Смрекар разозлился и запретил Франице видеться со Штефаном. Отец организовал свадьбу дочери с другим женихом, но дочь с ней сбегает.

Ее нашли только через несколько дней, но она была сильно больна. Смрекар готов на все, лишь бы его дочь выздоровела и идет в церковь молиться. Там он встречает Штефана и говорит ему, что он не против того, чтобы Штефан и Франица были вместе. Франица выздоравливает и выходит замуж за Штефана. В итоге все счастливы.

Smrekar je bio bogati seljak koji je imao kćer Franicu. Želio je da se ona uda za bogatog farmera, ali Franica se zaljubila u njegovog susjeda Štefana. Stefan je siromašan, a otac mu je alkoholičar. Kako Franica zna da njezin otac ne bi dopustio vezu sa Štefanom, tajno se sastaju.

Jednog dana Štefan odlazi na sajam s gospodinom Smrekarcem, a kad mu Smrekar udijeli kompliment, Štefan zaprosi za Franicu. Smrekar je ljut i ne dopušta Franici da više ikada vidi Štefana. Čak joj organizira i vjenčanje, ali Franica bježi prije vjenčanja.

Pronalaze je tek nakon nekoliko dana, ali je teško bolesna. Smrekar želi učiniti sve kako bi njegovoj kćeri bilo bolje, pa odlazi u crkvu na molitvu. Tamo susreće Štefana i govori mu da sada dopušta njegovu vezu s Franicom. Franica tada ozdravi. Uđaje se za Štefana i zajedno imaju dijete. Na kraju su svi sretni.

Smrekar je bio bogat farmer koji je imao kćerku Franicu. Otac je želeo da se kći uda za bogatog farmera, a Franica se zaljubila u suseda Štefana. Štefan je bio siromašan, a i otac mu je bio alkoholičar. Pošto Franica zna da njen otac ne bi dozvolio vezu sa Štefanom, oni se sastaju tajno.

Jednog dana Štefan odlazi sa gospodinom Smrekarcem na sajam i kada ga Smrekar pohvali, Štefan ga zamoli da mu dozvoli da oženi Franicu. Smrekar je ljut i zabranjuje Franici da više ikada vidi Štefana. Zakazuje joj venčanje, ali Franica beži pre venčanja.

Nalaze je za nekoliko dana, ali je veoma bolesna. Smrekar želi da učini sve kako bi kćer ozdravila, pa odlazi u crkvu i moli se Bogu. Tamo sretne Štefana i kaže mu da dozvoljava njegovu vezu sa Franicom. Franica ozdravi. Uđaje se za Štefana i zajedno imaju dete. Na kraju su svi srećni.

CVETJE V JESENI

Janez je starejši gospod. Po poklicu je odvetnik in ker ima težave z zdravjem, mu zdravnik naroči, naj gre na podeželje. Odloči se, da bo šel k bratrancu Boštjanu Presečniku na Jelovo brdo in se zaljubi v njegovo hčerko Meto.

Zaradi službe se mora vrniti v Ljubljano, a je odločen, da si bo na Jelovem brdu kupil posestvo. Želi se poročiti z Meto in najprej za dovoljenje vpraša njene starše. Strinjajo se. Ko pride do Mete in jo vpraša, ali bi se poročila z njim, je zelo srečna. Ker pa ima na srcu neko prirojeno napako, od prevelike navdušenosti umre Janezu v naročju.

Janez se nikoli več ne poroči, vsako leto pa gre na Jelovo brdo in Metin grob.

Janez je stariji gospodin. Po zanimanju je odvjetnik i zbog zdravstvenih tegoba ljekar mu preporučuje da ode na selo. Odluči otici kod svog rođaka Boštjana Presečnika na Jelovo brdo, gdje se zaljubljuje u njegovu kćer Metu.

Zbog posla se mora vratiti u Ljubljalu, ali je odlučan da kupi imanje na Jelovom brdu. Želi da oženi Metu i najprije traži odobrenje od njenih roditelja. Oni se slažu, a i ona je veoma sretna kad joj prilazi i pita je da li bi se udala za njega. Međutim, zbog neke urođene srčane mane, ona umire u Janezovim rukama od prevelike oduševljenosti.

Janez ostaje neženja koji je svake godine posjećivao Jelovo brdo i Metin grob.

Јанез е постар господин. По професија е адвокат и затоа што има здравствени проблеми, докторот му препорачува да оди на село. Се одлучи, да оди кај својот братучед Боштјан Пресечник на Јелово брдо и се вљубува во неговата ќерка Мета.

Поради работата мора да се врти во Љубљана, а е решен, да купи имот на Јелово брдо. Сака да се ожени со Мета и прво бара дозвола од нејзините родители. Тие се согласуваат. Кога ќе дојде кај Мета и ќе ја праша, дали би се омажила со него, е многу среќна. Бидејќи има вродена мана на срцето, од преполема возбуда му умира на Јанез во рацете.

Јанез никогаш повеќе нема да се ожени, но секоја година оди на Јелово брдо на гробот од Мета.

Janez është një zotëri në moshë. Me profesion është jurist dhe për shkak të problemeve shëndetësore, mjeku e udhëzon të shkojë në fshat. Ai vendos të shkojë te kushëriti i tij Boštjan Presečnik në Jelova brdo dhe bie në dashuri me vajzën e kushëritit të tij, Meta.

Ai duhej të kthehet në Lubjanë për punë, por ai është i vendosur të blejë një pronë në Jelov brdo. Ai kërkon të martohet me Metën dhe fillimisht kërkon leje nga prindërit e saj. Ata pajtohen. Kur vjen te Meta dhe e pyet nëse do të martohej me të, ajo gëzohet shumë. Megjithatë, për shkak se ajo ka një defekt të lindur në zemër, vdes në krahët e Janezit nga entuziazmi i tepërt.

Janez nuk u martua më, por çdo vit shkon në Jelovo brdo dhe në varrin e Metës.

Янез — пан похилого віку. За фахом він юрист, і через проблеми зі здоров'ям лікар наказує йому поїхати в село. Там він іде до свого двоюрідного брата Боштяна Пресечніка на Єлово Брдо і закохується в його дочку Мету.

У зв'язку з роботою він повинен повернутися до Любляни, але він твердо вирішує купити нерухомість на Єловем Брду. Він хоче одружитися з Метою і спочатку запитує дозволу у її батьків. Батьки з радістю погоджуються. Він приходить до Мети і запитує її, чи вийде вона за нього заміж. Мета дуже цьому радіє, але оскільки вона має вроджений дефект серця, вона помирає на руках у Янеза від надмірного перебудження.

Янез більше ніколи не одружується, й щороку їздить на Єлово Брдо та на могилу Мети.

Янез был пожилым человеком, адвокатом по профессии. Когда у него появились проблемы со здоровьем, доктор ему советует переехать в сельскую местность. Он отправляется к двоюродному брату Боштяну Пресечнику в Елово Брдо и там влюбляется в его дочь Мету.

Работа вынуждает его вернуться в Любляну, но он решает купить поместье в Еловом Брду. Он хочет жениться на Мете, но в начале просит разрешения у ее родителей. Они согласились и Янез идет к Мете и спрашивает у нее, выйдет ли она за него замуж, Мета очень обрадовалась. Из-за врожденных проблем с сердцем, от избытка чувств она умирает у Янеза на руках.

Янез больше так и не женился и каждый год приезжал в Елово Брдо на могилу Меты.

Janez je bio stariji gospodin. Po zanimanju je bio odvjetnik i zbog zdravstvenih tegoba liječnik mu preporučuje posjet selu. Odlučuje otići kod svog rođaka Boštjana Presečnika na Jelovo brdo, gdje se zaljubljuje u njegovu kćer Metu.

Zbog posla se mora vratiti u Ljubljalu, ali je odlučan kupiti imanje na Jelovom brdu. Želi oženiti Metu i najprije traži odobrenje od njenih roditelja. Oni se slažu, a i ona je vlo sretna kad joj prilazi i pita je hoće li se udati za njega. Međutim, zbog neke urođene srčane mane, ona umire u Janezovim rukama od prevelike oduševljenosti.

Janez ostaje neženja koji je svake godine posjećivao Jelovo brdo i Metin grob.

Janez je bio stariji gospodin. Po zanimanju advokat, kojem zbog zdravstvenih tegoba lekar preporučuje da ode na selo. Odlazi na Jelovo Brdo kod rođaka Boštjana Presečnika i zaljubljuje se u njegovu kćer Metu.

Zbog posla mora da se vratiti u Ljubljalu, ali je odlučan da kupi imanje na Jelovom brdu. Želi oženiti Metu i zato prvo pita njene roditelje za dozvolu. Oni se slažu, a i Meta je presrećna kad je Janez zaprosi. Pošto Meta ima urođenu srčanu manu, zbog tog prevelikog entuzijazma umire Janezu u naručju.

Janez ostaj neženja koji svake godine odlazi na Jelovo brdo i posećuje Metin grob.

